

Pasakojimai apie krikštą

„Pionierius – tai žmogus, kuris pirmas ką nors padaro“,
– paaiškino mama.

Noelė Lambert Barusė
(Paremta tikra istorija)
Ši istorija nutiko JAV.

Marija sukiojosi prieš veidrodį ir grožėjosi balta suknele. Ta pačia suknele jos mama vilkėjo per savo krikštą. Prosenelė Marlusė ją pataisė taip, kad tiktų Marijai. Dabar Marija galės ją vilkėti per savo krikštą!

„Gražiai atrodai!“ Mama paėmė Marijos ranką ir vėl ją apuko.

Marija sukikeno. „Ar galiu ją vilkėti visą dieną?“

„Pasaugokime ją krikštui, kad ji liktų graži ir švari, gerai?“ – tarė mama.

„Gerai.“ Marija pasikrikštys, kai jai sukaks aštuoneri, ir ji jau kurį laiką tam ruošėsi. Ji lankė pradinukų pamokas, skaitė Raštus ir net dalyvavo draugų krikštuose. Bet jos gimtadienis vis dar atrodė taip toli!

Marija prisiglaudė prie mamos ant sofos. „Mamyt, kiek tau buvo metų, kai pasikrikštijai?“

„Man buvo 16.“

„Oho! Kodėl taip ilgai laukei?“

Mama stipriai apkabino Mariją. „Nes iki tol nežinojau apie atkurtąją Jėzaus Kristaus Bažnyčią. Pradėjau lankytis Bažnyčios veiklose su keliomis draugėmis. Kuo daugiau apie ją sužinodavau, tuo labiau norėdavau pasikrikštyti!“

„Kodėl?“ – paklausė Marija.

„Nes norėjau turėti amžiną šeimą.“ Mama parodė

į virš jų kabantį šventyklos paveikslą. „Sužinojau, kad vieną dieną šventykloje galėsiu būti amžiams užantspauduota su savo šeima. Visada svajojau turėti amžiną šeimą. Tad krikštas buvo pirmas žingsnis! Dabar mano svajonė pildosi.“

Marija nusišypsojo. „Tu turi tėtį, Malorę ir mažylę Maevą! Žinoma, ir mane.“

„Taip, tikrai.“ Ir močiutę Andželą.

„Ar senelė pasikrikštijo kartu su tavimi?“

„Ji palaukė kelerius metus. Bet kai tik keliaudavome netoli šventyklų, mėgdavome sustoti ir jas apžiūrėti.“

Marija pagalvojo apie mamą ir močiutę, kartu apžiūrinėjančias šventyklas. „O kaip tėtis? Kiek metų buvo jam, kai jis pasikrikštijo?“

„Jam buvo 11.“

„Ir jis tuomet gyveno Brazilijoje?“

„Teisingai, – pritarė mama. – Visame pasaulyje yra žmonių, kurie sužino apie Jėzų ir krikštą. Daugelis iš jų yra pionieriai.“

„Pionieriai?“

„Pionierius – tai žmogus, kuris pirmas ką nors padaro“, – paaiškino mama.

Marija susimąstė. „Panašiai kaip tu šeimoje buvai pirmas žmogus, kuris pasikrikštijo?“

Mama linktelėjo ir nusišypsojo.

Kaip tik tuo metu į kambarį įėjo tėtis ir atsisėdo ant sofos.

„Tėti, ar tu buvai pionierius savo šeimoje?“

„Lyg ir buvau. Po savo krikšto sužinojau, kad močiutė Rozimera jau buvo mūsų bažnyčios narė! Bet ji jau daug metų jos nelankė.“

„Tikrai? Kas nutiko?“

„Aš pradėjau lankyti bažnyčią. Vėliau pradėjo

lankyti mano broliai, paskui ir močiutė Rozimera. Prisijungė net senelė Marlusė!“

Marija įsivaizdavo, kaip tėtis vaikšto į bažnyčią vienas, o paskui atsiveda daugiau savo šeimos narių.

„Oho! – tarė Marija. – Man patinka klausytis jūsų pasakojimų. Dėl jų dar labiau džiaugiuosi, kad galėsiu pasikrikštyti.“

„Ačiū, kad užduodi mums visus šiuos klausimus, Marija, – tarė tėtis. – Ar galėtume tavęs kai ko paklausti?“

Marija linktelėjo. Ko jie nori paklausti?

„Kodėl tu nori pasikrikštyti?“

Marija pagalvojo apie tai, ką sužinojo iš Raštų ir kaip jautėsi bažnyčioje. „Nes noriu sekti Jėzumi ir amžinai būti su savo šeima.“

Mama ir tėtis nusišypsojo, o Marija apkabino savo tėvelius. „Labai to laukiu!“ ●

TEMĖS LAJON ILLUSTRACIJOS

